

amt

VÁLOGATOTT VERSEK

...ÉS MEGHAL A VILÁG

Eljön
majd
az,
amikor
a fagy
és
a jég,
a föld
és
az ég,
a Nap
és
a Hold,
a zsák
és
a folt
majd
NEM
alkot
párt.
Ott
meghal a világ.

Az ember
és
az állat,
a sokat
és
a párat,
az élet
és
a halál,
a sajt
és
az egér,
a bánat
és
a remény
majd
NEM
alkot
egészet.
...és meghal a világ.

(1991)

SÜT A NAP, DE FÚJ A SZÉL

Süt a nap, de fúj a szél
mester művet ponyvának vél
az alkotó kedv nem csökken
az energia helyrezökken

fúj a szél, de süt a nap
vizet prédikál a pap
de bort iszik. És nem vitás:
hiszi, nincs nála jobb más

süt a nap, de fúj a szél
a cinikus jobbat nem remél
azt gondolja, ő az Agy
és nem főzöd le, bárki vagy

fúj a szél, de süt a nap
a gondolat elszalad
és nem hinném, hogy bárki más
lenne a jobb megoldás

1991

PEDIG CSAK KETTEN VAGYUNK

Most
idegeskedem, hogy miért nem jössz már
üt az óra: minden ütés talál
az egész árva lakás csak téged vár
de te... te még nem mutatkozol

Ha
betoppansz majd, minden a helyére kerül
eláll az eső, az ég újra felderül
s elképzelem, ahogy ajkunkon keresztül
-de nem... ott még nem tartunk

Még
tart a harc, dúlnak a csaták
harsog a kürt, dobognak a paták
hogy érvényesítsék a maguk igazát
...pedig csend van. Csak ketten vagyunk...

1991

FOSZLÁNY

Tizenhét éves lettem én
csak utánzat e költemény
irka-
firka;

az olvasót nagyon sajnálom,
hogy így sorokkal traktálom
folyton-
folyvást;

bolond kedvemmel mulatok
egyebet itt úgysem kapok,
unom
nagyon;

örvendezzek, hogy feledjek,
veszekedjek, hogy szeressek?
Silány
talány;

legjobb lesz, ha befejezem,
és széttépem eme füzetem,
foszlány,
foszlány...

1991

SÍRBAN FEKSZEM

Ablakodban arcátlanul
alakoskodik az álom
én s az éjjel lenn az uccán
egyre válaszd várom
kinn az erdőn elmerengőn
megtorpan az erdész
ő is fogja majd sajnálni
a percet, mikor elmész
folyóparton futbaloznak
a fiatal srácok
én meg közben a közelben
kényelmes sírt ások
depresszió és levertség
jár most táncot bennem
jaj de jó, hogy épp vetkőzöl
van mire figyelnem

fáradt-forró éjjel után
homály a tükörben
ez lennék én? aki itt áll
reggel velem szemben?
borostás arc, zilált fülek
hajszálak a kádban
mindez azért, mert megláttalak
az új fürdőruhádban
sárga selyem suhan reggel
ma új köntöst veszel fel
amíg fürdesz, én eltűnök
mert ha maradok, megőrülök
hisz elég lenne jó dalt írni
nem kéne szeretni
de nem énekkal él az ember
újat kell keresni

de

van már időm, sírban fekszem
nem mosolygok, nem veszekszem
buliban sem iszom többet
se nem sört, se nem töményet
nem piszkál Pál, nem szól Péter
nem jelez a kronométer
legyint egyet fenn az Isten
túl fáradt már, hogy segítsen

sírban fekszem. Boldog vagyok.
Fülem tiszta, szemem ragyog.
Kimosták a nadrágomat.
Meg se ismerem magamat.

SZERETNI MINDENKIT

Szeretni mindenkit
szeretni halkán
ölelni árnyakat
csókolni dalban
szeretni csendben
mint szeretni értem
és furcsálni mindent
mi enyém, mi velem
és fájlalni békét
és fájlalni bajt
és fékezni vágyat
mi a halálba hajt
és rettegni mindig
hogy pattan az ér:
egyszer majd mindez
csúf véget ér...

1993

SZAVAKAT SUTTOGNI

Csendesen élni egy útszéli házban
ahová néha egy-egy vándor betér
a hajnalt várni vagy pihenni lágyan
amíg az éjszaka majd utólér

látni a napfényt tiszta tó tükrében
érezni folyton az Észak szelét
látni a jövőt az ég tengerében
hallgatni minden éj halk neszt

szavakat suttogni folyton a fáknak
hogy nyomot magad után hagyj egy kicsit
vagy feledni mindent és pókhálót fenni
ameddig halálunk hozza a hit...

NEKI EZ MÁR

Egy öregember ballagott az uccán
és elütötte egy sárga-nagy villamos
no mondd, mindez kit érdekel
hiszen csak egy öregember volt

mindez másvalaki problémája
amihez semmi, de semmi közünk
halott? hát halott, kit érdekel
máris tovább szökell eszünk
és míg eszünk, eszünkbe sem jut
a halott öreg a nagy gép alatt
nosza rajta! nevéssünk rajta
neki ez már mindegy marad

egy öregember ballagott az uccán
és jó nagyot nevettem én:
megrezdült a sapka az öreg fején

1993

TÚL HIDEG

Túl sötét az éjszaka,
ráz a hideg, vacogok;
fehér a táj, s szépen sorban
az égre fagytak a csillagok.

Túl élénk a tekintet:
azt is látja, amit nem kell;
s ha majd a jég holtta dermeszt,
akkor kihúny, nem figyel.

Túl nagy a csönd, halk a világ,
tavaszt többet nem ígér;
itt kint, télen, kripta-csendben
mondd, az élet mennyit ér?

Túl hideg az éjszaka,
ráz a hideg, lázas vagyok;
Istenem, adj nyugtot végre,
remélem, hogy meghalok.

VÁNDORDAL 3.

Hideg szél fúj, eső esik
szívem búval mind eltelik
varjúmadár ül az ágon
árva vagyok a világon

elvisz az út, merre megyek
várnak engem magas hegyek
várnak engem magas hegyek
hogy jó ismerőjük legyek

őszre tél jön, tavaszra nyár
szép virágba szökken a szár
fehér kőből rakok falat
felejtsem, hogy elhagytalak

árva vagyok, fáj a szívem
könnyem hull, mert semmim sincsen
hull a könnyem, mint az eső
lelkemből jajszót csal elő

hideg szél fúj, eső esik
szívem búval mind eltelik
varjúmadár ül az ágon
árva vagyok a világon

EGYETLEN MOZDULATTAL

Te ölj meg engem
ha már mindenképp halnom kell
te bélyegezz meg
reszkető, forró könnyeiddel
te sirass majd
ha a testem már nem mozdul
téged öleljen át
a feledés karja zordul

te ölj meg engem
egyetlen mozdulattal
te ölj meg engem
a gyarló indulattal
te vigasztalj meg
hogy szebb lesz odaát
te keresd bennünk
létezésünk okát

és te becézzess engem
mert csak magam vagyok
te ölelj, ha kérem
ha már újra itt vagyok
és kövess minden percben
hogy érezzem: te: vagy
és ne veszíts el engem
ha már megtaláltalak

1993

A MEGÉRTHETETLEN

Ébred az átok, zendül a lét,
magányos álmából riad a holt;
felénk nyújtja kezét a sötétség hercege,
felhővel takarja arcát a Hold.

Sóhajt az éjjel, fárad a szél,
arcomon ég még könnyes érintésed;
halkan suttog, nekem beszél,
nekem ismétli meg váratlan kérdésed.

Féltünk? Igen, féltünk, te meg én,
kevesek voltunk ott a győzelemhez;
képtelenség volt ágyunk rejtekében
közelebb húzódni a megérthetetlenhez.

Szégyentől forró arcomat simítod,
pedig te nem vigasztalsz sosem;
nem szólsz, nem mondasz semmit... nem mondod:
kedves te sem kellesz... nekem...

A MAGÁNYOS KISFIÚ DALA

Nem csengetnek
sosem jönnek
vagy ha jönnek
hát nem hozzám
világos van
süt a nap
de síróra
görbül a szám
nagyfiú vagyok
nem kell félnem
ezt dúdolja
a mamám
de ő elment
nem jön értem
senkinek sincs
ideje rám
a szekrényben
egy démon lakik
neve is van
ő a Magány
ijesztget és
mindenfélét
ha unatkozom
a szememre hány
mennem kéne
telefonálni
hogy megmentsenek
az emberek
mennem kéne
de nincsen pénzem
és kérni valakitől
nem merek

1994

HALOTT MADÁR

A fák alatt a fény szelid táncot jár.
A nyíló virág közt egy halott madár
fekszik s némán vigyáz rá
egy kórót rágó szamár.

Az állatok csöndben kerülnek el,
de a szamár eszik és nem figyel;
a barátja meg úgyis halott,
magot többé nem szemel.

"Ó jaj" -sírja néha a szamár,
"Ó jaj annak, aki magában jár,
kinek társát elragadták,
s azóta magában jár."

Így sír, s eszik, mert enni kell.
Lent a madár úgysem figyel;
kicsi és halk a büntudat,
az állatok csöndben kerülnek el.

ELÉG LEGYEN

Öreg dal az élet
mit senki sem dalol
lángra gyúl a mező
összedől az akol
a pásztor felkiált
villám csap a fába
elég már a búból
elég legyen mára

1994

MIFÉLE TŰZ?

Szerelmes vagyok, megfontolt szerelmes
hideg, lángoló, vak és kényelmes
tebenned vajon miféle tűz ébred?

1994

MINDEN ŐSZI ÉJSZAKÁKON

Egy csendes őszi délutánon
megpakoltam a hátizsákom
s míg a nap lassan elaludt
felkötöttem az útilaput

pezdült a vér, fújta a vad szél
a vándorszív új dalra kél
arany levél ül a fákon
erőt ad a súly a vállon

tekeregni, menni, nézni
nem fordulni és nem félni
folyton csak zengjen a nóta
hogyan ne éljen emlék róla

hogyan ne éljen emlék róla
hogyan ne gondoljak -azóta
hogyan a világ elfeledjen
így a múltat eltemettem

mert ha bánok -felednem kell
ha örülök -siratnom kell
így hát mindig dalom költöm
és a kómaszokot felöltöm

így volt mindig s így is marad
nem felejtem sosem szavad
s minden őszi éjszakákon
újra a te arcod látom

MEGÖLÖM

Szeret
nem szeret
gyűlölöm
imádom
szeret
nem szeret
megölöm
kívánom
táncol
elvakít
szeret
szétszakít
szeret
átölel
megkíván
úgy lök el
szeret
nem szeret
gyűlölöm
imádom
szeret
nem szeret
megölöm...

1994

ÉOWYN

Miféle fagy volt, ami jéggé dermedtette
amint ott állt keserű bánatban,
szemre gyönyörűen, akár a szép virág,
amíg minden jó volt ebben a világban?

Lekonyult és meghal; hisz vad tűz emészti,
olyan ellenséggel hozta össze sorsa,
akin nem fog fegyver, hideg acél vagy láng;
ellenállt és bukott: lelkét szétmorzsolta.

Atyja-ura halt ott, és még sokan mások,
akiket szeretett, s akiket rég látott,
zászlaja lobogva hullott le a földre:
Gondor mezejében sok hatalmas hullt ott.

De van remény, reménység,
s a Király visszatér még;
gyógyító kéz áldja,
s visszaküldi az ég...

1995

SZENTÉLYBEN

Cseppen a víz, koppan.
Hallgatok.
Csönd van; szentélyben vagyok
a föld alatt. Üres
termeket vájt itt az Őserő.
Bámulom. Úgyes.
Sötét van, végtelen béke,
lejöttem érte, s hiszem:
megérte.
Gondolatok. Emlékek.
Széthulló vízcseppben
az évek.
Láthatom:
minem élek, ha meghalok. És
nem lesz több olyan,
mint aki elhagyott.
Csönd van.
Hallgatok.

1995

NYITVA AZ AJTÓ

Fekszem halványan egy hatalmas ágyban
előttem fény fürdik aranyban-brokátban
ezüsttükörben
az ördögi körben
ötágú csillagok: miattuk haldoklok
benyit egy szobalány (angyali lélek)
megkérdi, ötkor teát-e kérek
én nemet mondok
s
felizzik a vágyam
a kezéért nyúlok
hogyan most megpróbáljam

megjedsz

kiszaladsz

nyitva az ajtó

1995

HALOTTI VERS

Joku mireba
vatasi va namae
aki no kaze

(Jobban megnézem:
az én nevem
az elmúlás szele)

1995

ÉN LESZEK A LEGÉNY

Zöld a fű alattam
kék az ég felettem
szívem talajába
szerelmet vetettem
eső megáztatja
nap megsímogatja
neked terem rajta
ezerszínű rózsza

eljön majd a reggel
amikor elmegyek
de egy rózsaszálat
itthagytok majd neked
te viseld a gondját
dalolj néki szépet
mert eljön majd az este
mikor visszatérek

hosszú lesz az utam
és egyedül leszek
rövid lesz a búcsú
vissza sem nézhetek
anyám ne sirasson
de ingem tiszta legyen
mert én leszek a legény
ki hosszú útra megyen

lehet, hogy meghalok
mert oly rövid az élet
de egy rózsát itthagytok
egy szál rózsát tenéked
meghalok és onnan
túlról nem érlek el
de átok leszek rajtad
mert folyton emlékezel

de átkom nem fog rajtad
és te majd másé leszel

zene, szöveg: amt

ÚJ VENDÉG JÖTT

Tegnap este
láttam Istent
egy pohár vízben
megjelent;
felkavarta
a molekulákat
s felülre került
az idelent

aztán elment
s új vendég jött
és a fény mind
elszökött
szarvas-patás
fekete szőrű
testbe gonosz
költözött

a pohár feldőlt
a víz kifolyt
minden ember
engem okolt
pedig nem
tehettem róla
a testem már rég
másé volt

így hát csöndben
pihengettem
hosszú volt
a küzdelem
és a végén
gonosz kacaj:
elragadták
életem

MÉLTÓSÁG

Nézd meg őket
ezeket a nőket
a ruhájuk suhog
a körmük mint tíz kés
ha ők nevetnek rád
ha ők szólnak hozzád
hát ne is reménykedj
ott már nincs menekvés
fény és valami
megfoghatatlan
árad belőlük

de nézz csak ránk
mert EZ az igazság
egy új generáció tagjai vagyunk
akikben már
régen nincs méltóság

1995

FAKÓ FÉNYKÉP

Az erdő mély, sötét és szép.
Esteledik: fakó fénykép.
Megígértem, indulnom kell.
A sötét és az ösvény nyel el.
Csillog s hó, hol hold éri.
Életemet zúgva kéri,
mégsem félek, hiszen barát:
mindig megtartja a szavát.
Új út vár túl? Vagy kicsiny ház;
pislá fényvel ablakában,
meleg tűz és fehér cipő,
s forró vágy egy lány karjában?
Nem tudom még, s időm: tenger.
Menni kell, hát megy az ember.
Az erdő mély, sötét és szép.
És az este: fakó fénykép.

1995

MINDEN MEGOLDÓDOTT

Kovács Feri barátomnak

Mi lenne, ha elhagynám
a szolgálati helyem
s leülnék egy székbe
(micsoda kényelem!)
és szép alattomban
fejbelőném magam
nem láthatna senki
s nem lenne jajszavam

ülnék csak ott tovább
egyedül, egymagam
semmi sem változott
csak a falon az agyam
diszkrét cuppanással
hevesen csapódott-
és így, azt hiszem
minden megoldódott

1995

CSAK AZT

A vizek felett
óriási holdként lebeg
a lelked

még ott is, akkor is
csak Azt
énekelted

1995

ALTATÓDAL

Aludj kedves
aludj még
a sötétség
a paplanod
őrzöm álmod
vagy ha kéred
hát helyetted
álmodok
kedves nekem
minden szavad
amit mondasz
amit vágysz
ha csak rajtam
múlik a sors
akkor az útra
rátalálsz
s boldog leszel
mint még senki
csókot adok
zálogul

de megöllek
hogya becsapsz
hogya elhagysz
álnokul

1995

KÉT BAKANCS AZ ÚTON

Két bakancs az úton
doromb víg pengése
ölelő, csókos nyár
lombok zizzenése

suhanó, szabad szél
könnyű, futó zápor
sátorerdő, bogrács
felépülő tábor

kis patak, hidegvíz
reggel, rideg, csípős
a sírban is dermed
az a jó nomád ős

hosszú út, tekergős
órák libbenése
két bakancs az úton
doromb víg pengése

1995

TITOKBAN

Éjszaka írok
torz tükörben
a tükörképem és
ha azt hinnéd
hogyan ez az élet
hát tévedsz
mert ez már a halál

mondok én nektek valamit
mindenki azt hiszi, tél van
pedig a felszín alatt
(titokban)
itt a tavasz
csak jól elbújt a ravasz

a faágon a hó
és minden, ami jó
ahogy megérintettelek
(forró
pillantás)
ahogy vibrál a bőröd
ahogy újra megkívánsz
és újra
és megint
csak az érintésre vársz

hát lehet-e ennél szebb dolog
mert szerelmünk iszonyú
és lehet-e ennél kegyetlenebb
mert szerelmünk végtelen
gyertyafényű hangokkal
hívsz magadhoz újra és még

a tavakat jég borítja
egy haldokló pillanat
gyilkos szűz a hideg
nyomában pusztulás marad
vagy hosszú álom csupán
(amit soha nem álmodtak)
de ha minden fény kialszik
én akkor is szeretni foglak

mondok én nektek valamit
mindenki azt hiszi, tél van
pedig a felszín alatt
(titokban)
itt a tavasz

A BÖRTÖN

Ülök a fűben, az eget nézem
és a lányt, akit ide magammal hoztam
akár egy szultán a háremében
jelként gyönyörű koszorút fontam

látom, hogy néha az erdőt kémleli
s a sátrat, ami már rokon
ez az a templom, amit azért emeltem
hogy legyen, ahol majd szeretni fogom

mellém ül, vállamra hajtja a fejét
gyönyörűszép haja szememre hull
együtt lessük, ahogy meghal a nap
és az égnek színe szép lassan megfakul

szép hercegnőm, gyönyöröm kertje
te többé már nem szabadulsz meg tőlem
ez a világ lesz itt a börtönöd
és a lakat rajta az én hú szerelmem

1995

UZ BENCE

Nyíró József emlékének

A falu végén a kietlen szél
vágja szembe velem a havat
utánakiáltok a távozonak
de a hegyek elnyelik a szavamat

senki sem felel, elmerülök
a fekete, baljós éjszakában
a testvérem, hisz ő az, aki elment
nem talált békét a belenyugovásban

egyedül állok ottan sokáig
könnyemet arcomra öli a szél
imádkozom én édes istenemhez
vigyázzon arra, ki még őtöle se fél

s Isten, aki kezeit nappal kitarja
szeretve ölelő atyja marad
óvja őt, félti, és szeretetével
elhozza néki mind a csillagokat

1996.

A TISZAVIRÁG-EMBEREK

Reggel még éltet a Nap
és a becézve ébresztő szép szavak
símogat egy szerető kéz
a fény a ruhád alá benéz

délben valami megváltozik
a jókedv a bánattal találkozik
elmegy a kedves, elfogy a fény
egyedül marad a legbelső én

este lesz, sűrű, feneketlen sötét
a halál érted nyújtja kíméletlen kezét
lefekszel akkor, s hirtelen felnevensz:
meghalsz, de mégis csak egy napot temetsz

...s holnap megint a régi lehetsz

1996

LEHETETLEN

Tiszta lehetetlen
eztet így kibírni:
mondja meg valaki,
mit akartam írni?!

1996

BÁR AZ IDŐ REMEK

Felébredtem
és üres a város
olvad a jég
az ucca meg sáros
túl későn keltem?
emiatt szenvedek?
mert nem tudom, hová
lettek az emberek

ülök a parton
sehol egy csónak
sehol sem ölelnek
sehol nem dalolnak
ülök egy folyónál
nézem a hegyeket
hát hová lettetek
halandó emberek?

vándorútra megyek
hosszú vándorútra
míg össze nem török
a korsó jár a kútra
szomorú a kedvem
bár az idő remek
de hová lettek innen
a halandó emberek?

PUHA ZSÁKBA

Hová mentek, hová mentek,
minek mentek, siettetek?
Honnan jöttök, kivel lesztek,
ne menjetek, ne menjetek.

Miből vagytok, kinek jöttök,
szeretnélek, de ti öltök,
kinek jó ez, édesmindegy;
puha zsákba gyömöszöltök.

Érzés nélkül szégyenkeztek,
mindent a helyére tesztek,
utána meg visszamentek,
és többé nem énekeltek,

hová mentek?

1997

SWEN

Munkácsy Mihály emlékének

Az ember megállna egy bokor, egy táj előtt,
s nem mondana mást, csak azt az egy nevet;
akivel együtt tört tűzön és vízen át,
akit még mindig tiszta szívből szeret.

Akivel együtt élt, s együtt ért a célba;
akiben hinni mert hideg éjszakéken.
S az öregség felé haladni volt mersze,
győzedelmeskedve mind a nagyvilágon.

S forró napfényálmán folyton elmerengve
még most is csak azt az egy nőt látja;
felkel és elindul, életét ledobva,
hogy örök szerelmét újra megtalálja.

1997

(ALWAYS)

a REKLÁM imádata

Cigizem és kiköpöm
a tudóm a hóra
felszálok egy csillagközi
Istenhajóra
én leszek a Vörös-tenger
de azt mondja a Tóra
az igazit élvezd
mindig Coca-Cola

sarkig kitárt füllel
hallgatok a szóra
álmomban megőrülök
minden csudajóra
can beet the feeling
ezt mondja a Dóra
ha az Igazit várod:
mindig Coca-Cola

minden reggel ébredek
ha hetet üt az óra
végigsüvít az utcán
a jeges szél, a bóra
nem vágyok én cukorra
és nem vágyom én sóra
nekem csak egy kell:
mindig Coca-Cola

always Coca-Cola

1997

MIKOR AZ APA A FIÁVAL

Mikor az apa a fiával útra kel
és a távoli hegyekről énekel
kézenfogva a kicsit s az időt
megmutat nekik minden erdőt s mezőt
mikor tiszta tó vízből itatja
mikor szakadék mélyét kutatja
mikor kavicsot keres egy aprócska szem:
nem állítja meg őket semmi sem.

1997

CSAK A MÚLT HÍV FEL

Cseng a telefon
felveszem
csúcs ez a híradástechnikai kényelem
a vonal végén egy másik idegen
a hangja semmit sem mond nekem
pedig erősködik, hogy ismerem
és igen! valóban ismerem
és hallgatunk
és emlékezünk
és nincs már közös
témánk nekünk
csak a régvolt
meg a lehetett volna
meg a találkozzunk
meg a de jó is lenne

aztán leteszem

és ha megint cseng
akkor elmélázok
hogyan érdekes-e

mert lehet ismerős
aki rég idegen

de csak a múlt hív fel

...leteszem...

1997

ÜL HÁROM ASSZONY

Ül három asszony a konyhában s vár,
vár a robbanásra, mi az ítéletet hozza.
Kezükből tű s hímzés, színes kézimunkák,
közeleg a perc, mi majd éltük elorozza.

Odakint a napfény símogatta erdők.
Odakint az élet, a friss, gyanútlan lét.
Nem sejtí az erdő, nem sejtí a napfény,
nem sejtíheti senki, hogy mekkora is a tét.

A szántók, a halászok mind-mind úton járnak,
úgy végzik a dolguk, mintha béke lenne.
Rövidlátó szemük az égre vet sugarat,
túl a felhőfátylon, fel a végtelenbe.

Ül a három asszony, s egy utolsó mosoly
csillan fel egyikük gyermek-mívű képén.
Várják a robbanást, mi az ítéletet hozza,
s hímeznek csöndesen, itt, mindennek a végén.

ILYEN DOLOG A SZERELEM

Útnak eredt mindkét lábam
napfényben s úgy általában
sárga porban, arany nyárban
nem találok sehol helyem
ilyen dolog a szerelem

folyton megyek, folyton iszok
most is újfent részeg vagyok
részeg vagyok, jó a kedvem
a ruhámat mind levettem
ilyen dolog a szerelem

vidám dolog, gyilkos érzés
kínkeserves minden lépés
eper-ajkat szedegetnék
hogya éppen józan lennék
száraz ajkkal eper-ajkat

de hív az út, s hív az élet
a szerelem semmivé lett
sárga porban, arany nyárban
napfényben s úgy általában
ilyen dolog a szerelem

AZ ŐRÜLT LÁNY

Az őrült lány
tétován
bolyong a világban

mélységesen
hisz az
álma igazában

az őrült lány
veszélyes
az őrült lány
tisztá

őrült álma nem engedi
a felszínre vissza

így bolyong egyedül
így bolyong társtalan

a világ végeztéig

szótalan s
boldogan

1997

KÖD

Köd szállt le s ráült a tájra,
hintázni kezdett a kopasz fák ágain;
nyirkos cseppekben hozva el a múltat,
s azt szomjasan itták fel az ajkaim.

Fagyos lég festett az arcomra rózsákat,
nem tudtam akkor, mitévő legyek;
itt hagyok-e mindent, ha közöttük maradok,
vagy mind megkapom, amikor elmegyek?

S felbukkant a ködben millió árnyék
kiknek már rég nyugodniuk kellene;
de itt vannak még, s rázzák láncaik
a haláluk miatt s az életnek ellene.

olyan vagyok én is, mint a zörgő holtak,
aki fél haláltól, de már élni sem mer;
tétova léptekkel tántorog a fák közt
a ködben eltévedt, magános kis ember.

1997

FÁRADT VAGYOK

...és a táj akkor átváltott lilás-zöldesbe,
(a halál színe, ha jól tudom),
hang kényszerített: gondolj az ördögre,
(mert nagyon messze pihent őrangyalom).

Mégis rád gondoltam; s kuncogtam halkán,
ködös emlékektől nehéz ez az élet;
megfáradtam: te is a ködbe vesztél lassan,
ahol az urak maguk az emlékek.

Halvány fénysugár? Fekete reménység?
Minek a lét, ha úgylis jön a halál?
Hiába utaznék napsütötte tájra:
utánam ered, és készületlen talál.

S ha a mennyország létráját
leeresztik elém a segítő angyalok,
én csak legyintek. Hogy felmászok rajta?
Ahhoz túl, túl fáradt vagyok.

KIVÁGOTT FÁK ALATT

...s látom, ahogy a kivágott fák alatt
hamuszín gyermekek fogócskát játszanak.
Hangtalan, hasztalan szavakban pillanat
tűzből ordító fekete másolat:
mert valaha létezett tájak emléke
hasít mély sebet a szemlélő szívébe.

S látom a jövőt, a kopár pusztaságot,
amit az Ember a hegygerincbe vágott;
s körötte szerteszét szilánkokban álmok:
sosem menthetem meg már ezt a világot.

1998

HALOTTI BESZÉD

Hideg kövön fekszem
ez halottas ágyam
mozdulatlan testem
a béke minden vágyam
sírva térdelsz mellém
kinyújtod a kezed
imádkozva értem
törlöd könnyes szemed

hová lett a sok év
hová a szeretet
miért mentél el tőlem
ha mindig volt helyed

hideg kővé lettem
szép halottas ágyam
mozdulatlan csendben
a békét megtaláltam
lehet, a nap majd kel
de én nem nézek már rád
láthatatlan lelke
az égbe küldte álmát

hová lett a sok év
hová a szeretet
miért mentél el tőlem
ha mindig volt helyed

most a végtelenbe nézel
imád küldöd utánam
el kell majd engedned
hogy a jövőt megtaláljam
késő már a bánat
hisz távol a föld s az ég
de egyet megígérhetek:
talákozunk mi még

zene, szöveg: amt

MAGASBAN

A magasban ülök
egy sziklán
lábam előtt
apró hangyák másznak

kocsiba ülnek
cigire gyűjtanak
s egymásra
rá-rádudálnak

idegesek
agyonhajszoltak
korán fekszenek
s korán kelnek
dolgozni mennek
aztán kocsmába
de csak isznak s
nem énekelnek

a magasban ülök
és nevetek

1998

ÁLLÍTÓLAG

Állítólag csodálatos látvány voltam
szépségről és erényekről szónokoltam

érces hangon, rendíthetetlen szólt a lélek
de higgyétek el, nem tudtam, hogy mit beszélek

1998

TALPIG VASBAN JÁRNAK

Szélteben-hosszában
járnak a világban
nem félnek semmitől
talpig vasban járnak

egyikük erény és
egyikük harci láz
arra méysz, megsegít
arra jársz, lealáz

könyör és élelem
félelem és harag
ki tudja, mióta
és kire várnak

szemükben néha könny
szájukon furcsa dal
nem várja sehol
őket egy ház

szélteben-hosszában
járnak a világban
eleven legendák
talpig vasban járnak

KÖKERESZT

Dombok között, nyílt ég alatt
poros-sárga ösvény szalad;
poros-sárga ösvényen túl
egy világnak bealkonyul.

Bealkonyul, lemegy a nap,
esti imát mormol a pap;
én meg csöndben továbbmegyek:
várnak magas, hideg hegyek.

Könnyű léptem hangja dobban,
fény vagyok az alkonyatban.
Fénylő lámpás, sötét álom:
közeleg egyre halálom.

Közeleg és nem ereszt el,
mindent akar és nem felel
semmire sem, pedig kérdés
annyi, mint csillag az égen:

kőkeresztek állnak sorban,
az út mentén, sárga porban,

ki tudhatná, milyen régen.

TAKARD EL

A fenyőfadeszkákból összerótt-foltozott kis ház, ahol élsz
Elgondolkodva kortyolod teádat kint a tornácon
Nézd a hullámzó zöld rengeteget a kapun túl
Ne vess hangosan s lépj át egy halott világon

Ha elfogy a tea, menj be házba, állj meg a szekrény előtt
A letört fogantyút nem is keresve húzd ki a fiókját
Vedd a pokrócot, s takard le a tegnap még imádott nőt
Ámulj el szépségén: hisz imádta, ha csodálják

Azután öltözz fel melegen, hűvös van még, az erdő is ébred már
Keress egy jó helyet, hol eltemetheted elhagyott testét
Egy kis patak partján, sziklafal alatt, hol zöld még a határ
S ha végeztél, menj haza, ülj le s élvezd az estét

És igyál szeszt, igyál csak, ne gondolj arra -
Kimondhatatlan a magány, ami elkeserít
Ha te fekszel majd ott, talán készakarva
Ki lesz, ki testedre majd szép leplet terít?

2000

ADORE

Egy verset akartam írni neked
de valaki más jutott az eszembe
leraktam a tollat, nem írtam egy szót sem
emlékképeket költöttem szemembe
színeseket, szépeket
meg csúnyákat is persze
aztán abbahagytam, kitisztult a fejem
és lehajtottam a kezemre
aludni
álmodni
ki tudja, miről majd
macskanyávogásra ébredtem

1998

TÓPART

és kimentünk csepelre a haverokhoz este
és beültünk velük egy presszóféleségbe
és jött a többi is, mint vérszagra éji vad
jött sorban a cigire vágyó had
és ittunk is persze és billiárd is volt ott
és petinek kedvezett este a szerencse
én meg beszélgettem valakivel rólunk
hogyan mit hogyan és főleg miért lehetne
persze addigra már elszívtunk öt spanglit
és gyakran már csak vigyorogni tudtunk
értelmes mondatok, szokásos bölcs szavak
minden nagy problémát megint megoldottunk
és megint jöttek és nem is tudtam már
hogyan ki kicsoda és hogy kerül ide
valaki fizette a vodka-kólámat
és egy pipát rakott a kezem ügyibe
és pipáskoltunk és kocsiba ültünk
fűszaga volt még a házaknak is akkor
és egy tó partján álltunk, egy lány levetkőzött
mint mondotta, ezt szokta ilyen alkalmakkor
és nem tudom végül hogy jutottunk haza
másnap tizenegyig mindketten aludtunk
és dél körül a tükörbe sóhajtottam
íme, rohadt élet, idáig jutottunk

1998

MUNKAHELYI ÁRTALOM

Jó katonák, szép leventék
a ruhájuk mind levették
helyére új farmert húztak
és dolgoztak, és dolgoztak
és dolgoztak

és pihentek, megkávéztak
cigarettára gyújtottak
de nem ám akármilyenre
füvet tömtek be közéje
a dohánynak közepébe

és elszívták, és röhögtek
mindentől jól megijedtek
és folyton bajtól rettegve
szenderedtek el az este
mélyen szántó álmok közé

ahol a nap
ahol a hold
ahol az ég
csak csúnya folt
ahol a fény sötétséget
s álmokat szemükbe éget

és paráztak és nevettek
reggel mindent tönkretettek
jó katonák, szép leventék
ruhájukat mind levették
és dolgoztak

és dolgoztak

s mindent a régiben hagytak

mulatoztak

1998